

KONTEMPLATIIVINEN RUKOUS SYNODAALIKOKOUKSESSA

Kontemplatiivinen rukous eli kontemplaatio (termi on vaikeasti suomennettavissa, yrityksiä ovat kohteeton mietiskely tai sisäinen katselu) on sisäistä hiljaisuutta. Kontemplaatio on osa kirkon vanhaa rukousperinnettä. Tässä perinteessä rukouksen harjoitus on jaettu kolmeen eri tapaan eli sanalliseen (oratio) mietiskelyyn (meditaatio) ja hiljaisuuteen (kontemplaatio).

Oratiossa ja meditaatiossa rukoilija lähestyy Jumalaa lausuttujen tai ajateltujen sanojen sekä mielikuvien avulla, kontemplaatioissa ne jäävät pois. Kontemplaatio on olemista Jumalan edessä tai kanssa, se on rukoustapa, jossa rukoilijan aktiivinen rukouksen ”harjoittaminen” on muuttunut passiiviseksi. Kontemplatiivisen rukouksen raamatullisia esikuvia ovat esim. profeetta Elia 1 Kun 19:9-13 ja monet psalmien kohdat esim: ”Ei olen löytänyt rauhan, mieleni on tyyni. Niin kuin kylläinen lapsi lepää äitinsä sylissä, niin on minun mieleni levollinen.” Ps.131:2.

Kristillinen spiritualiteetti sisältää ajatuksen ihmisen rukouselämästä jatkumona, jossa voidaan edetä. Rukoushiljaisuus, jota kontemplaatio on ei välttämättä sovi kaikille. Niin kauan kuin rukoilija saa tyydytystä, rauhaa, lohdutusta ja siunausta sanallisesta rukouksesta tai mietiskelystä hänen on hyvä harjoittaa niitä. Mutta kun sanat, mielikuvat ja tunteet kuivuvat on aika siirtyä kontemplatiivisen rukouksen tapaan.

Teologisesti kontemplatiivinen rukous on osa kristillistä mystiikkaa. Kirkollisessa keskustelussa mainitaan tuon tuostakin ihmisten kaipuu mystiikan pariin ja etsitään keinoja vastata heidän kaipuuseensa. Kontemplatiivinen rukous on vastaus, joka nousee jo kirkkoisien opetuksista ja on näin kristittyjen yhteistä omaisuutta.

Uskontotuudet (dogmit), joita kirkko opettaa ovat määritelty ensimmäisillä kristillisillä vuosisadoilla yleisissä kirkolliskokouksissa. Systematiikka, dogmatiikka ja politiikka olivat työvälineinä määrittelyssä ja edelleen vahvasti kontemplaatio, jota tuolloin kutsuttiin ”theoriaksi” (katselu). Kirkon opillisilla juurilla ja kontemplaatiolla on edelleen elävä yhteys.

Hiljaisen sisäisen rukouksen (kontemplaatio, meditaatio) harjoitus on aina elänyt kirkkomme virran rannoilla pieninä, ehkä huomaamattominakin pyörteinä. Nykypäivän hengellistä työläistä saattaa painaa ”touhuilu” (asedia= touhuilun ohella tympeentyminen eli kyllästyminen, hengellinen velttous, laiskuus ja välinpitämättömyys). ” Touhuilu tarkoittaa, ettemme elä Jumalan tahdissa, että juoksemme Kaitselmuksen edelle, että oma työmme täyttää meidät emmekä voi päästää siitä irti, että raahamme sitä mukana kuin painavaa ja täysin tarpeetonta kuormaa. Kuinka Jumala voisi puhua meille, kun olemme aina varattuja, kuinka hän voisi antaa käsiimme jotakin, kun ne ovat aina täynnä.” **(Wilfrid Stinissen)** ”Sinun täytyy tyhjentyä siitä, mikä sinut täyttää, jotta voisit täytyä siitä, mikä sinulta puuttuu”. Kirkkoisä **Augustinus**.

*”Pitäkää tapananne kääntää kiintymyksenne Jumalaan, niin henkenne lämpenee jumalallisella tavalla”... Parhainta on olla hiljaa suuren Jumalan edessä, haluinemme ja kielinemme, sillä hän kuulee vain hiljaisen rakkauden kieltä” kirjoitti **Ristin Johannes** Baesin karmeliittanunnille.*

Mikäli heräsi kiinnostusta tai kysymyksiä, ole yhteydessä

Mauri Nieminen
Messukylän seurakunta